

Institutiones Theologicae Ad Usum Seminariorum

Simonnet, Edmond

Venetiis, 1731

Art. 6. Utrùm detur in Ecclesia infallibilis autoritas decidendi
controversias quæ de orthodoxia, & heterodoxia textuum dogmaticorum
exoriuntur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-83614](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-83614)

cedonensi Synodo datum, irrefractabilem vocat, non ad epistolam suam alludere, sed ad secundam pseudo-Synodum Ephesinam, in qua omnia per vim & contra Ecclesiae canonem gesta fuerant; unde ejus acta, quantumvis ipsa supponatur fuisse generalis, fuerunt retractationi obnoxia, jureque merito in Chalcedonensi Synodo retractata fuisse atque rescissa. E contra verò cum omnia, quae ad fidem attinebant, in Synodo Chalcedonensi oecumenica conciliariter & secundum regulas Ecclesiasticas tractata fuerint, retractationi obnoxia esse non possunt, eaque retractari nefas esset. Rectè igitur S. Leo assensum epistolae suae à Chalcedonensi datum, vocat irrefractabilem.

Bonitas hujus responsionis patet ex contextu: cum enim S. Leo irrefractabilem vocat assensum Synodi Chalcedonensis, alludit proculdubio ad id, ad quod alludit, cum ait, Dominum non permisisse, ut detrimentum aliquod sustineret in fratribus. At cum hoc dicit, manifestè alludit ad pseudo-Synodum Ephesinam, in qua Sedi Apostolicae injuria gravis, eaque multiplex, illata est: ibi enim epistola Leonis rejecta fuit à Dioscuro, legati Apostolici Synodi praesidentia frustrati, clam se subducere & fugere coacti sunt, ipsum denique Leonem ausu temerario & nunquam audito exautorare praesumpsit Dioscurus. E contra verò in Chalcedonensi Synodo Sedi Apostolicae honos omnis habitus est; praesuerunt, & Synodum rexerunt Legati Apostolici; Leonis epistola cum debita reverentia, & definitione fidei, *tamquam communis quaedam columna existens adversus perversè sentientes, ad confirmationem rectorum dogmatum suscepta fuit*, imò ipsius definitionis fidei normam fuisse, manifestè arguitur ex eo quòd, Legatis Apostolicis id procurantibus, haec fidei definitio ex illa reconcinnata fuerit, &c.

At inquit denique. Epistola Leonis actione 2. lecta fuit. Ergo examinata fuit & retractata. *Resp. neg.* conseq. Nam v. gr. ibi lectum fuit Symbolum Nicaenum, nec tamen idcirco dici potest examinatum & retractatum. Ratio est, quia in materia fidei non retractatur nisi id de cujus orthodoxia ambigitur, aut certè de cujus orthodoxia nondum planè constat. Quando autem lecta est Leonis epistola, tunc orthodoxis Episcopis, qui aderant, tam constabat de orthodoxia epistolae Leonis, quam de orthodoxia Symbolorum, de qua planè eis constituisse dubium esse non potest. Sicut itaque tunc lectum est Symbolum Nicaenum, nec tamen idcirco dici potest esse retractatum, quia lectum est ut indubitata fidei regula; ita pariter epistola Leonis lecta est, nec tamen idcirco dici potest esse retractata, quia lecta est ut fidei definitio indubitata vera, & prioribus fidei regulis indubitata consona.

Dices. Hic defenditur personalis infallibilitas Romani Pontificis. *Resp.* Hic neque defendere, neque impugnare intendimus hanc infallibilitatem: hic enim solum defendimus infallibilitatem Sedis Apostolicae, adeoque hic solum defendimus infallibilitatem, cujus subjectum est Sedes Apostolica: quare cum Sedes Apostolica, adeoque seu simpliciter sumpta, sit Romanus Pontifex cum particulari Ecclesia Romana, infallibilitas illa, quam hic defendimus, neque in Romano Pontifice separatim ab Ecclesia particulari Romana, neque in Ecclesia particulari Romana separatim à Romano Pontifice residet, sed in corpore seu toto morali, resultante ex Romano Pontifice, ut capite, & Ecclesia Romana particulari, tanquam membris capiti subjectis & unitis.

Hac porro infallibilitas fundatur in speciali, & supposita institutione Christi, infufragabili assistentia, qua Spiritus Sanctus ita assistit Romano Pontifici, & particulari Ecclesiae Romanae, ut ex Romani Pontificis definitis, & particularis Ecclesiae Romanae Pontifici definitis consentientis consensu, prodire non possit nisi iudicium in materia fidei Scripturae divinae & traditioni Apostolicae planè consonum, & cui proinde fideles omnes teneantur acquiescere.

ARTICULUS VI.

Utrum detur in Ecclesia infallibilis auctoritas decidendi controversias, quae de orthodoxia & heterodoxia textuum dogmaticorum exoriuntur.

Nota. Textus dogmaticus dicitur ille, qui dogma unum vel multiplex, sive verum sive falsum exprimit: unde dividitur in orthodoxum & heterodoxum. Orthodoxus dicitur ille, qui exprimit verum dogma: heterodoxus verò, qui falsum dogma exprimit. Primus veritatem fidei unam vel multiplicem affirmat, alter verò negat. Primus verbo Dei scripto vel non scripto consentaneus est, alter verò dissentaneus.

RESPONSIO I.

Datur in Ecclesia auctoritas decidendi controversias, quae circa textuum dogmaticorum orthodoxiam & heterodoxiam exoriuntur.

Prob. 1. Ex praxi Ecclesiae: nam Ecclesia saepenumero de textuum dogmaticorum orthodoxia & heterodoxia sententiam tulit, alios scilicet ut orthodoxos approbando, alios verò reprobando ut heterodoxos. Ergo vel datur in Ecclesia auctoritas decidendi, &c. vel Ecclesia saepenumero sibi falsè & temerè attribuit auctoritatem aliquam, quam à Christo non accepit. Hoc autem secundum dici non potest, certè dicit nemo, qui catholicus esse velit. Ergo ipsa datur in Ecclesia auctoritas decidendi, &c.

Prob. 2. Quia si non daretur in Ecclesia auctoritas decidendi, &c. Christus Ecclesiae malè providisset. Falsum & impium consequens. Ergo, &c. *Prob. seq. maj.* Nam controversiae, quae saepenumero circa textuum dogmaticorum orthodoxiam vel heterodoxiam exoriuntur, nunquam possent finire, & sic aeternum durarent cum ingenti fidelium perturbatione & scandalo. Pravi interea homines, & haeretici, vel occulti, vel etiam manifesti, impune libros orthodoxos tanquam heterodoxos traducerent; & e contra libros heterodoxos velut orthodoxos vendiderent, & spargerent in vulgus fidelium cum eminenti periculo everisionis quamplurimorum. Sensim sine sensu grassaretur lues per gregem, tandemque totus fortasse inficeretur sub oculis pastorem, qui tanti mali spectatores otiosi, illud impedire minime valerent.

RESPONSIO II.

Auctoritas decidendi controversias, quae exoriuntur circa textuum dogmaticorum orthodoxiam vel heterodoxiam, residet in pastoribus Ecclesiae.

Prob. Nam auctoritas decidendi, &c. residet in iis, quibus incumbit munus & obligatio regendi, & docendi fideles in iis quae ad fidem pertinent. Atqui munus hoc, haec obligatio incumbit pastoribus Ecclesiae. Ergo, &c. Minorem aliàs probavimus, & suadet ipsa vox pastoris: quamobrem enim Episcopi Ecclesiae pastores vocantur, nisi quia ad hoc Ecclesiae propositi sunt, ut fideles, qui sunt ovile Christi, pascant, illos regendo, & docendo in iis quae pertinent ad fidem & mores. Major videtur clara ex terminis: ad munus enim & obligationem regendi & docendi fideles in iis quae attinent ad fidem, manifestè pertinet textus orthodoxos ab heterodoxis discernere, heterodoxos quibus corrumpi potest legentium fides, proferbere, & à fidelium oculis submovere; orthodoxos verò, quibus legentium fides nutriri & confirmari potest, fidelibus proponere.

RESPONSIO III.

Datur in Ecclesia infallibilis auctoritas decidendi controversias, quae exoriuntur circa orthodoxiam & heterodoxiam textuum dogmaticorum; & haec infallibilis auctoritas residet saltem in corpore pastorali.

Prob. 1. Itaque corpus pastorale habet auctoritatem docendi fideles in iis quae ad fidem pertinent, juxta illud Christi Matth. cap. ult. *Docete omnes gentes*; quae verba Apostolis, & in persona Apostolorum corpori pasto-

pastorali dicta fuerunt. Atqui fideles, in iis quæ ad fidem pertinent, docendi munus est, textus orthodoxos ab heterodoxis discernere, heterodoxos reprobare, & approbare orthodoxos, ut jam dictum est; atque ita fideles, qui sunt oves Christi, à venenatis pascuis, ut sic loquar, arcere, & ad sana deducere. Ergo, &c. 2. Corpus pastorale habet infallibilem auctoritatem docendi fideles in iis quæ pertinent ad fidem. In quo videtur esse maior difficultas, & quod multiplici proinde argumento hic à nobis demonstrandum est.

Primum argumentum petitur ab illis Christi verbis Matth. cap. 28. *Docete omnes gentes Et ecce ego vobiscum sum omnibus diebus usque ad consummationem sæculi*; Ex quibus verbis colligunt Doctores Catholici omnes, corpori pastorum promissam esse à Christo continuam & specialem assistentiam, vi cuius semper rectè docet, & impossibile est ut aliquando malè doceat fideles in rebus fidem spectantibus. Unde sic discuro, Si corpus pastorale potest falli decidendo contrariam aliquam de orthodoxia, vel heterodoxia textus dogmatici, potest malè docere in re fidem contingente. Atqui hoc non potest. Ergo, &c. Minor constat ex promissione Christi.

Prob. seq. maj. Nam si corpus pastorale re ipsa falleretur decidendo, &c. re ipsa malè doceret in re fidem contingente. Ergo si potest falli decidendo, &c. Conseq. patet. *Prob. ant.* Nam si corpus pastorale falleretur decidendo, &c. certè falleretur, quia vel textum orthodoxum reprobarer ut heterodoxum, vel textum heterodoxum reprobarer ut orthodoxum. Atqui per se manifestum est, quod alterutrum faciendo, malè doceret in re fidem contingente. Et verò textum orthodoxum reprobandum ut heterodoxum, exponeret fideles eminenti periculo verum dogma repudiandi ut dogma falsum; & textum heterodoxum approbandum ut orthodoxum, exponeret fideles eminenti periculo falsum dogma recipiendi ut dogma verum: imò in primo casu ad verum dogma rejiciendum, & in secundo casu ad falsum dogma suscipiendum fideles directè induceret. At nonnè hoc est malè, imò pessimè docere? Ergo, &c.

Secundum argumentum sumitur ex his principiis. Primum est: Corpus pastorale falli non potest in decidendis controversiis, quæ circa ipsa fidei dogmata exoriuntur. Est de fide, quòd ultro agnoscunt etiam novatores, contra quos hic disputamus.

Secundum est: Corpus pastorale falli non potest in investigandis traditionibus Apostolicis, seu, quod idem est, in discernendis veris traditionibus à falsis: nam si hoc falleretur aliquando, veram traditionem ut spuriam rejiciendo, aut spuriam traditionem ut veram suscipiendo, tunc falleretur quoque in decidenda controversia circa dogma fidei exorta; tunc enim pro falso dogmate recipiendo sententiam ferret, quod est contra primum principium.

Tertium est: Corpus pastorale falli non potest in interpretandis symbolis & canonibus Conciliorum, decretis Sedis Apostolicæ, & orthodoxorum Patrum scriptis: cum enim his omnibus textibus utatur corpus pastorale ad investigandas traditiones Apostolicas, seu ad veras traditiones discernendas à falsis, si falli potest in horum textuum interpretatione, falli quoque posse in traditionum Apostolicarum investigatione & discretionem manifestè convincitur contra secundum principium. His autem principiis præsuppositis,

Argumentor sic. Ut corpus pastorale infallibile sit in decidendis controversiis & orthodoxia & heterodoxia quorumlibet textuum dogmaticorum, requiritur & sufficit ut infallibile sit in interpretandis textibus dogmaticis quibuslibet. Atqui corpus pastorale infallibile est in interpretandis textibus dogmaticis quibuslibet. Ergo, &c. Major per se manifesta est. Minor verò sequitur ex tertio principio: nam si in recensitis textibus interpretandis infallibilitatem habet corpus pastorale, quidni etiam habeat in interpretandis aliis quibuscumque textibus dogmaticis tam

orthodoxorum, quam heterodoxorum scriptorum? Est enim eadem ratio pro omnibus: cum corpus pastorale textus quoscumque dogmaticos tam orthodoxorum, quam heterodoxorum scriptorum consulere possit, ubi agitur de investigatione, & discretionem traditionum Apostolicarum; huic enim investigationi & discretioni ex textibus quibuslibet dogmaticis tam orthodoxorum, quam heterodoxorum scriptorum modò hi, modò illi inservire possunt.

Tertium argument. Corpus pastorale errare non potest in approbandis vel reprobandis symbolis & expositionibus fidei: alioquin cum non alia sunt prerogativa corporis pastoralis, & Concilii generalis, quo corpus pastorale representatur, Concilium generale errare potest in approbandis, vel reprobandis symbolis & expositionibus fidei. Hoc autem dici non potest: alioquin Symbolum Nicænum non est infallibiliter orthodoxum; neque Chalcedonenis expositio est infallibiliter orthodoxa: Symbolum enim Nicænum non à tota Synodo compositum fuit, sed ab uno Osio concinnatum, à reliquis Patribus receptum est & subscriptum. Similiter Chalcedonenis expositio contexta fuit non ab omnibus Episcopis, sed ab aliquibus tantum, qui ad id operis electi fuerant, & deinde à tota Synodo recepta in actione 5. atque subscripta in actione 6.

Resumo. Corpus pastorale errare non potest in approbandis vel reprobandis symbolis & expositionibus fidei, quæ sunt textus dogmatici. Ergo neque in ullis aliis quibuscumque approbandis vel reprobandis errare potest. *Prob. conf.* Nam corpus pastorale errare non potest in approbandis vel reprobandis symbolis & expositionibus fidei, quia si erraret, aut approbando symbolum heterodoxum, vel heterodoxam expositionem fidei, aut reprobandum symbolum orthodoxum, vel orthodoxam expositionem fidei, fideles in errorem induceret. Atqui pariter in errorem fideles induceret, errando circa alium quemlibet textum dogmaticum. Et verò an non in errorem induceret fideles, approbando textum Pelagii, & reprobandum textum Augustini; approbando textum Calvinii vel Lutheri, & reprobandum textum v. gr. Belarmini Pighii, &c. Ergo, &c.

Quartum argumentum petitur à Synodo generali Ephesina. Quod enim de Synodo generali dicitur, dicitur de corpore pastoralis, quod sive in Synodo generali, sive extra Synodum generalem semper iisdem gaudet prerogativis. In prima autem sessione Ephesinæ Synodi, 1. legitur Symbolum Nicænum, ut regula definitionis faciendæ: legitur enim, *ut sententiis ad fidei doctrinam spectantibus, cum ea expositione collatis, consentientes quidem confirmantur, dissidentes autem rejiciantur.*

2. Lecto symbolo, legitur epistola Cyrilli ad Nestorium, cujus exordium est: *Intelligo quosdam, &c.* Lecta epistola, & Cyrillo Patres rogante, ut de ea exponant sententiam suam, omnes ad unum Episcopi Symbolo Nicæno in omnibus consentientem esse, & sese cum illa sentire declarant.

3. Legitur epistola Nestorii ad Cyrillum, cujus exordium est: *Admirabilium litterarum, &c.* & ea lecta, atque Cyrillo Patres rogante, num Symbolo consonam esse judicent, postquam multi singillatim sententiam suam aperuerunt, & epistolam Symbolo consonam esse pronuntiarunt, exclamant simul omnes: *Quicumque Nestorio communicat, anathema sit. Omnes Nestorii epistolam, & dogma anathematizamus, &c.*

4. Leguntur septemdecim variorum Patrum testimonia, magna ex parte prolata; & post illa, plurima etiam Nestorii loca, quibus perlectis, continuo profertur à Synodo adversus Nestorium sententia depositionis. Ex his autem omnibus apparet, decisionem controversiæ Cyrilli cum Nestorio, quæ erat controversia fidei, factam ab Ephesina Synodo, totam esse fundatam in collatione epistolarum Cyrilli & Nestorii cum Nicæno Symbolo; & Ephesinam Synodum non aliter controversiam hanc decidisse,

dise, quam interpretando utramque epistolam & unam, nempe epistolam Cyrilli, Symbolo consonam, & alteram, nempe epistolam Nestorii, eidem Symbolo dissonam pronuntiando. Ex his autem

Argumentor sic. Synodus Ephesina falli non potuit in decidenda controversia Nestorii cum Cyrillo: Synodus enim œcumenica falli non potest in decidenda fidei controversia. Ergo nec falli potuit in collatione epistolarum Cyrilli & Nestorii cum Symbolo Nicæno: cum enim Ephesina Synodus in hac collatione fundarit definitionem suam, & ædificium firmius esse repugnet, quam fundamentum quo nititur; si fallibilis fuit hæc collatio, definitionem quoque in ea fundatam, fallibilem fuisse necesse est. Ergo nec falli potuit in interpretatione epistolarum illarum, sicut nec potuit in interpretatione Symboli: cum enim collatio supponat interpretationem, si Synodus fallibilis fuit in interpretationibus epistolarum illarum & Symboli, vel si etiam fallibilis fuit tantum in interpretatione epistolarum illarum, non potuisse in collatione epistolarum illarum cum symbolo non esse fallibilis, manifestè convincitur. Hinc

Subsumo sic. Synodus Ephesina infallibilis fuit in interpretanda epistola Cyrilli, quamvis valde proluxa. At quod fuit relatè ad epistolam Cyrilli, fuit etiam relatè ad alium quemlibet textum orthodoxum: manifestum enim est, non esse potius rationem pro textu Cyrilli, quam pro textu alterius cujuslibet auctoris orthodoxi. Item Synodus Ephesina infallibilis fuit in interpretanda epistola Nestorii, quamvis valde longa. At quod fuit relatè ad epistolam Nestorii, fuit etiam relatè ad alium quemlibet textum heterodoxum: nam manifestum est non esse potius rationem pro textu Nestorii, quam pro textu alterius cujuslibet auctoris heterodoxi. Ergo Synodus Ephesina infallibilis fuit in interpretandis, adeoque & qualificandis quibuscumque textibus dogmaticis. At quod Synodus Ephesina fuit, hoc est Synodus qualibet œcumenica; & quod est Synodus qualibet œcumenica, hoc est à fortiori corpus pastorale. Ergo corpus pastorale infallibile est in interpretandis, adeoque & qualificandis textibus quibuscumque dogmaticis.

Hoc argumentum, quod palmare est, sic adhuc confirmatur ex supra dictis. Synodus Ephesina non aliter definivit controversiam, quæ erat controversia fidei, quam epistolam Cyrilli orthodoxam, & epistolam Nestorii heterodoxam declarando: non enim aliter definivit controversiam, quam declarando unam epistolam consentire, & alteram repugnare Nicæno Symbolo. Atqui Synodus Ephesina infallibiliter definivit controversiam. Ergo epistolam Cyrilli orthodoxam, & epistolam Nestorii heterodoxam esse infallibiliter declaravit. Sed quod potuit circa epistolam Cyrilli & epistolam Nestorii, potuit etiam circa alios quoslibet textus dogmaticos, tam orthodoxos quam heterodoxos: manifestum enim est, non esse potius rationem pro Cyrilli & Nestorii textibus, quam pro textibus aliis quibuscumque dogmaticis. Ergo Synodus Ephesina fuit, & post illam Synodus qualibet alia generalis est, in declaranda textuum quorumcumque orthodoxia vel heterodoxia infallibilis. Ergo, &c.

Quintum argumentum sumitur à quinta Synodo generali, quæ canonibus suis præluit his verbis: *In memoria tenentes promissiones de sancta Ecclesia factas; & qui dixit quod portæ inferi non prævalerunt adversus eam, id est, hereticorum mortifera lingua; recordantes autem & quæ per Oseam de ea prophetata sunt, in quibus dicit. Et sponsabo te mihi in fide, & cognosces Dominum.... Nos autem mandatum habentes per doctrinam rectam, exhortari populum... necessarium esse putavimus capitulis comprehendere & predicationem veritatis, & hereticorum, nec non eorum impietatis condemnationem.*

Hic Synodus manifestè dicit, 1. corpori pastorali, & concilio generali corpus pastorale representanti, à Christo impositum esse munus rectè docendi fideles. 2. Hujus numeris obligationem esse triplicem,

videlicet proponendi fidelibus veritates à Deo revelatas, damnandi errores veritatis à Deo revelatis oppositos, & proscribendi novatorum scripta, quibus errores veritati catholice repugnantes exponuntur & defenduntur. 3. Ad hæc tria infallibiliter præstanda, corpori pastorali, & Concilio generali corpus pastorale representanti à Deo primum per Oseam Prophetam, & ab ipso postea Christo promissam esse specialem assistentiam. 4. Et ita corpus pastorale, & synodum generalem corpus pastorale representantem, non magis falli posse in proscribendis textibus heterodoxis, quam in proponendis veritatibus à Deo revelatis, & erroribus, veritatibus illis repugnantibus, damnandis. Ex his autem

Argumentor sic. Vel Synodus generalis erravit circa sensum scripturarum, & promissiones à Deo factas Ecclesiæ, vel corpus pastorale est prorsus infallibile in proscribendis textibus heterodoxis. Primum dici non potest sine hæresi. Ergo secundum dicendum est. Ergo corpus pastorale est prorsus infallibile in discernendis textibus heterodoxis ab orthodoxis: ad hoc enim ut infallibiliter proscribat textus heterodoxos, manifestè requiritur ut eos infallibiliter discernat ab orthodoxis. Ergo corpus pastorale est prorsus infallibile in interpretandis textibus quibuscumque dogmaticis: ut enim infallibiliter discernat textus heterodoxos ab orthodoxis, manifestè requiritur ut tam orthodoxos quam heterodoxos interpretetur infallibiliter. Ergo corpus pastorale est prorsus infallibile in approbandis textibus orthodoxis, sicut & prorsus infallibile in reprobandis heterodoxis.

Hic porro quod alia priores Synodi generales, Nicæna scilicet, Ephesina, & Chalcedonenfis, exercitè tantum sibi attribuerant, hoc sibi signatè & disertis verbis attribuit Synodus quinta, infallibilitatem videlicet non solum circa dogmata, sed etiam circa textus dogmaticos. Hac confisa infallibilitate, cujus promissionem legebat in Scripturis divinis, in quibus interpretandis falli non potuit, tria Capitula, hoc est, scripta Theodori Mopsuesteni, quibus Nestorianæ impietati præverat, scripta Theodoretæ contra S. Cyrillum & Ephesinam Synodum, & epistolam Iba ad Marim Perlam, ut heterodoxa damnaret, eorumque defensores anathemati subjecit collat. 8. tribus suis posterioribus canonibus.

Nota. Huic Synodo, sicut & aliis prioribus, planè indubitatum fuit, 1. Ecclesiam Christi in veræ fidei professione usque ad sæculi consummationem permanuram, juxta illud Christi, *Portæ inferi non prævalerunt adversus eam.* 2. Sic permanuram ministro corporis pastoralis illam docentis, veritates à Deo revelatas proponendo, hæreses & hæresum auctores damnando, & quoties opus fuerit, textus orthodoxos approbando, aut reprobandos heterodoxos. 3. Corpus pastorale hæc tria rectè semper præstiturum esse, atque si præstando, sacrum fidei depositum sibi à Christo concredidit, integrum & incolumen usque ad consummationem sæculi conservaturum. 4. Et ita ad hunc finem specialem corpori pastorali assistentiam esse promissam, quacum nec continget, nec contingere poterit unquam, ut corpus pastorale erret aut in proponendis veritatibus revelatis, aut in damnandis hæresibus, aut interpretandis & qualificandis textibus dogmaticis.

At inquit. Quare ergo tot Episcopi tandiu quintæ Synodo resisterunt, & ejus definitioni acquiescere renuerunt? R. Episcopos illos quintæ Synodo tandiu resistisse, quia putabant illam non esse Synodum generalem, sed particularem tantum, & textus illos, quos damnaverant, approbatos fuisse à Chalcedonenfi Synodo, cujus, cum fuerit œcumenica, & consequenter in interpretandis textibus quibuscumque dogmaticis infallibilis, judicium de trium Capitulorum orthodoxia ajebant retrahari non potuisse, necdum rescindi.

Hi itaque Episcopi partim rectè, partim malè sentiebant: malè quidem, putando Synodum Constantinopolitanam II. esse particularem tantum, aut etiam illegi-

illegitimam Synodum, tria capitula à Chalcedonensi approbata fuisse; rectè verò, credendo Chalcedonensem Synodum esse Synodum œcumenicam, & iudicia ab œcumenica Synodo de orthodoxia, vel heretodoxia textuum dogmaticorum quorumlibet lata, infallibiliter vera esse, adeoque irrefragabilia. Quintæ igitur Synodo tandiū resistunt, non quod crederent Synodum etiam generalem errare posse circa textus dogmaticos, sed è contra quia errare non posse pro certo statuebant, & ex errore facti putabant, & Synodum quintam fuisse tantum particularem Synodum, & à generali Synodo Chalcedonensi tria Capitula ut orthodoxa fuisse suscepta: ex quo confirmatur assertio nostra, sicut & ex eo quod Episcopi illi in communionem Ecclesiæ privati fuerint, & habiti fuerint ut schismatici, donec Synodum quintam, ut legitimam & generalem agnoscerent, ejusque iudicio sese submitterent.

ARTICULUS VII.

Solvitur obiectio proposita contra naturam, & certitudinem hujus infallibilitatis.

Obj. Dici non potest, quam infallibilitatem habeat Ecclesia circa textus dogmaticos. *R. neg.* & dico, 1. esse infallibilitatem promissam; quod patet ex supradictis. 2. Hanc infallibilitatem fundari in speciali assistentia Spiritus Sancti, media partim naturalia, partim supernaturalia subministrantis corpori pastorali, quibuscum corpus pastorale textus dogmaticos infallibiliter interpretatur & qualiscat. 3. Hanc infallibilitatem esse summam: suppositis enim promissionibus divinis, tam repugnat corpus pastorale falli in interpretandis & qualificandis textibus dogmaticis, quam repugnat Spiritus S. deficere in ordinandis, & subministrandis mediis, quibus corpus pastorale indiget ad hoc, ut semper textus dogmaticos rectè interpretetur, recteque de illis sententiam ferat. 4. Vi hujus infallibilitatis à Deo promissæ, corpus pastorale solum infallibile esse circa grammaticæ regulas, quantum opus est, ut rectè interpretetur textus dogmaticos. Unde non negamus Ecclesiam barbarissimos, solæcissimos, & alia hujusmodi errata admittere posse.

Dices. Saltem dici non potest, quantum constet corpus pastorale sic esse infallibile circa textus dogmaticos. *Resp. neg.* & dico id esse certum certitudine fidei: hæc enim corporis pastoralis infallibilitas circa textus dogmaticos est de fide: *Sed contra instabis.* Illud non est de fide, quod neque ab aliquo Concilio generali, neque ab aliquo Pontifice extra Concilium generale expressè definitum fuit unquam. Atqui sic se habet corporis pastoralis circa textus dogmaticos infallibilitas. Ergo, &c. *Resp. neg. maj.* Nam corporis pastoralis infallibilitas circa ipsa fidei dogmata est de fide, quamvis neque ab aliquo Concilio generali, neque ab aliquo Pontifice extra Concilium generale unquam expressè definita fuerit.

Ratio à priori est, quia ut aliqua veritas sit de fide, sufficit, ut ab Ecclesia fidelibus proponatur sufficienter tanquam fidei dogma, ad quod non requiritur definitio Concilii generalis, aut Summi Pontificis extra Concilium generale. Sic v. gr. in Ecclesia semper de fide fuit, quod Verbum sit Deus, non creatura: quamvis hoc neque ab aliquo Concilio generali ante Arii tempora, neque ab aliquo Pontifice ante tempora Dionysii Alexandrini expressè fuerit definitum.

Itaque tamen neque aliquod Concilium generale, neque Summus Pontifex aliquis unquam expressè definit infallibilitatem corporis pastoralis circa textus dogmaticos, hæc nihilominus infallibilitas est de fide, quia illam ut fidei dogma aliunde sufficienter proponit Ecclesia: sicut tamen ejusdem corporis pastoralis infallibilitatem circa ipsa fidei dogmata, neque aliqua Synodus generalis, neque Romanus Pontifex aliquis expressè definit, hæc nihilominus in-

fallibilitas est de fide, quia ut dogma fidei aliunde ab Ecclesia sufficienter proponitur.

Dices. Non potest intelligi quomodo Ecclesia abique decreto Concilii generalis, vel Summi Pontificis extra Concilium generale, possit suam circa textus dogmaticos infallibilitatem sufficienter proponere ut dogma fidei. *Resp. neg.* Nam 1. sicut Ecclesia sufficienter proponit ut dogma fidei suam infallibilitatem circa ipsa fidei dogmata, sufficienter proponendo ut canonicas & divinas, scripturas illas, quibus expressè continetur hæc infallibilitas: ita quoque sufficienter proponit ut dogma fidei suam infallibilitatem circa textus dogmaticos, sufficienter proponendo, ut canonicas & divinas, scripturas illas, quibus hæc infallibilitas expressè continetur.

Porro cum hoc primo modo Ecclesia sufficienter proponit ad credendum suam infallibilitatem circa ipsa fidei dogmata, simul & indivisibiliter ad credendum sufficienter proponit suam circa textus dogmaticos infallibilitatem. Ratio est, quia iisdem illis Scripturis, quas ut canonicas & divinas sufficienter proponit Ecclesia, eadem claritate continetur & exprimitur utraque infallibilitas. Sic v. gr. his Christi verbis Matth. cap. ult. *Docere omnes gentes Et ecce ego vobiscum sum omnibus diebus usque ad consummationem sæculi*, quæ verba certò canonica sunt & divina, tam clarè continetur & exprimitur infallibilitas circa textus dogmaticos, quam infallibilitas circa ipsa fidei dogmata: in illis enim verbis clarè continetur, & exprimitur omnis infallibilitas ad semper rectè docendum necessaria, qualis evidenter est infallibilitas in interpretandis & qualificandis quibuslibet dogmaticis textibus.

2. Sicut corpus pastorale sufficienter ad credendum proposuit hactenus infallibilitatem suam circa dogmata per usum illius, vera scilicet dogmata proponendo vel confirmando, & falsa dammando, verorum dogmatum oppugnatores, & defensores falsorum anathematizando in Conciliorum generalium symbolis & canonibus, & extra Concilia generalia in definitionibus Summorum Pontificum, ab Episcoporum dispersorum saltem pluralitate receptis: ita quoque ad credendum sufficienter suam circa textus dogmaticos infallibilitatem proposuit partim per Concilia generalia, partim per summos Pontifices utendo illa, cum traditiones Apostolicas in SS. Patrum scriptis investigavit, symbola à privatis hominibus composita approbavit, & fidelibus proposuit ut regulam fidei, epistolæ dogmaticas ut orthodoxas recepit, vel rejecit ut heterodoxas, tria Capitula & eorum defensores diris devovit, libros integros ut hæretica tæbe infectos proscripsit, &c. Sed

Nota. Hactenus Ecclesia non sese clariùs & expressius circa fidei dogmata, quam circa textus dogmaticos usu suo professæ est infallibilem. Etenim in Nicæno Concilio, in quo damnavit Arii dogma, Symbolum ab Osio concinnatum approbavit, & fidelibus omnibus ut regulam fidei proposuit: in Constantinopolitano I. ubi proscripsit dogma Macedonii, Symbolum Nicænum confirmavit, & aliud paulò explicatius eadem auctoritate munivit: in Ephesino non aliter Nestorii dogma confixit, quam epistolam Cyrilli Nicæno Symbolo consentientem, Nestorii verò epistolam dissentientem esse pronuntiando: in Chalcedonensi, in quo Eutychetis dogma profligavit, expositionem fidei à paucis Episcopis contextam recepit & subscripsit: in Constantinopolitano II. hæresibus, quas priores synodi damnaverant, denuò damnatis, textus dogmaticos Theodori, Theodoret, & Ibae, cum suis defensoribus anathematizavit, &c. Hinc autem

Argumentor sic. Ex praxi Ecclesiæ circa textus dogmaticos tam colligitur ejus circa textus dogmaticos infallibilitas, quam ex ejus praxi circa fidei dogmata colligitur ejus infallibilitas circa fidei dogmata. Atqui ex praxi Ecclesiæ circa fidei dogmata ejus infallibilitas certò colligitur, de quo nemo catholicus ambigit. Ergo similiter ex praxi Ecclesiæ circa textus dogmaticos, ejus circa textus dogmaticos infallibi-